

ainkarim

2/2021

189

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

Milá farní rodino,

po dlouhé odluce vás zdravím prostřednictvím našeho časopisu Ain Karim. Máme zvláštní dobu se zvláštním režimem a zvláštními opatřeními, kterých už možná máme plné kecky. Připadá mi, že se biblické dějiny opakují. Jak to myslím? Současná doba mi připomíná dlouhou dobu putování izraelského národa do zaslíbené země. Bohem milovaný národ vychází z Egypta (kde otročil), prochází pouští, a při této cestě k němu mluví Bůh. Nakonec vchází do zaslíbené země a raduje se z nového života v nové zemi.

Co to má společného s námi? Po chvílce nadšení, kdy se národ semknul a s plnou silou vyšel na poušť, začínají být Izraelité nespokojení, otrávení, unavení a možná i dost smutní. Už je nebví chodit po poušti, už je nebví dodržovat všechna ta „opatření“, a zdá se jim, že ta cesta nemá konce. U nás to může být podobně... I my se právem můžeme cítit jako kdybychom byli na poušti, na cestě, která opravdu není lehká.

Nicméně se na nás nevztahuje jen část biblického příběhu, nýbrž i ten zbytek. Jak jsem již výše napsal, Bůh na poušti k Izraelitům mluvil. A nejenže mluvil, ale dokonce byl uprostřed nich přítomný. Dával jim poznat, že je má rád, a že se o ně stará i v případě, kdy situace nevypadá zrovna příznivě. I k nám chce Bůh v této době promlouvat. Zve nás na „poušť“, zve nás k tomu, abychom si více uvědomili, že On je uprostřed nás – zkrátka zve nás k hlubšímu kontaktu s ním. I pro nás může být současná doba možností více si uvědomovat Boží přítomnost mezi námi a především Boží lásku k nám, což nás může vnitřně měnit.

Příběh vyvedení Izraele z Egypta provází jedna z nejznámějších biblických postav, kterou je Mojžíš. Ten se setkával s Bohem, a díky tomu mohl lidem zprostředkovat vzkazy od Boha, které byly plné naděje, které dodávaly sílu a dávaly tušit to, že Bůh na lidi nezapomíná, má je rád, a že chystá něco velkého a krásného. Možná, že i z nás Bůh touží mít takové „Mojžíše“,

kterí se budou s Bohem setkávat jako se svým Přítelem, jejichž tvář bude od kontaktu s Bohem (a díky poznávání jeho lásky) zářit, a kteří budou nadějí a radostí svým bližním uprostřed nelehké doby.

Mojžíšova tvář zářila; a zářila tolik, že si ji při kontaktu s lidmi musel zakrývat rouškou. Dovolím si osobní poznámku: když si nasazuji roušku, říkám si, že by moje tvář také měla zářit, a protože to tak není, prosím Boha, aby zářil skrze mě. ☺ Mojžíšova tvář zářila... a stejně tak zářila jeho slova, která byla plná naděje pro izraelský národ... Připomíná mi to slova Pána Ježíše, který nám říká: „Bud'te světlem světa.“ Ano, to je vončo!

Bůh nás zve, abychom poznávali jeho lásku, a tuto lásku vyzařovali svým bližním. Je krásné, že nás křesťany Bůh zve k takovému důležitému úkolu, že nám tak věří!

Přeji nám všem, ať je nám Bůh skutečným Přítelem, ať všichni záříme lidem kolem sebe, ať jsme jako síť, kde se všichni podpírají navzájem a zároveň přitahují nové a nové lidi nadějí, pokojem, láskou a radostí, které svět nemůže dát, ani vzít. K tomu vám žehná +

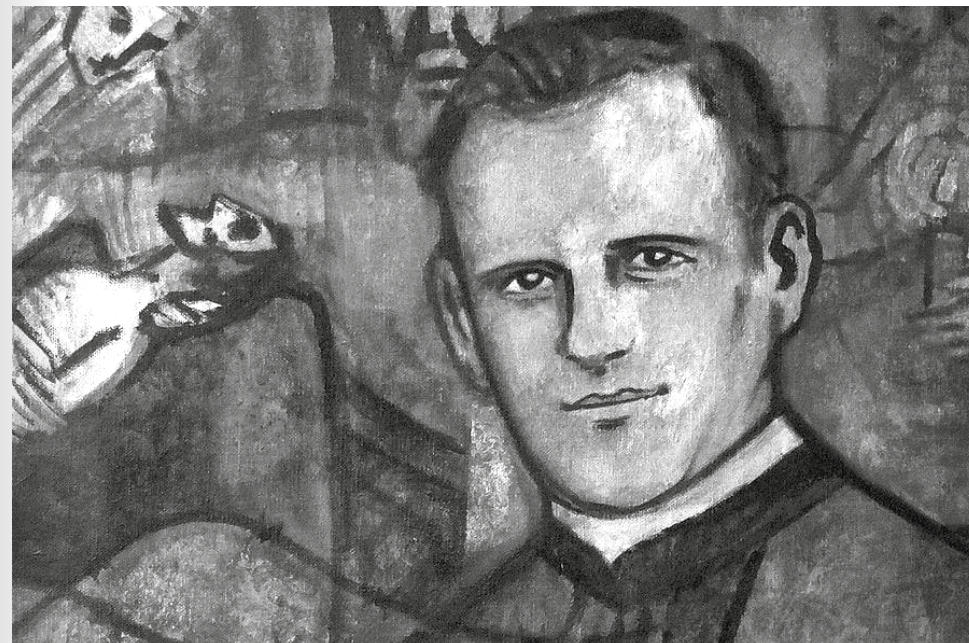
otec Lukáš

SVĚTEC MĚSÍCE

Blahoslavený Richard Henkes

V neděli 21. února jsme si připoměli v liturgické památce blahoslaveného Richarda Henkese, kněze, který konal svou službu na území naší diecéze, a byl dobrým duchovním otcem, jež na kraj v němž působil nezapomíná ani v nebi, a proto je naším velkým přímluvcem. VIP kontakt s nebeskými přáteli se vždycky hodí. ☺

Otec Richard se narodil 26. 5. roku 1900 v německém Ruppachu. Roku 1919 se stal řeholníkem, když vstoupil do Společnosti katolického apoštolátu (kterou spíše známe pod názvem „pallotini“). V roce 1925 přijal v Limburgu kněžské svěcení. Jako kněz působil Schönstattu, v Ketři a Frankensteinu. Pro nás je ale zásadní, že od roku 1941 vykonával svou kněžskou službu ve Strahovicích na Hlučínsku.

Evangelium a hodnoty, z něj vyplývající bral vážně a nestyděl se za ně, ani když to bylo velmi nepohodlné. Jasně vystupoval proti nacismu a zlu, které s ním je spojeno. Díky tomu byl obviněn z pobuřování národa a dne 10. 7. 1943 byl poslán do koncentračního tábora v Dachau. Když v tomto táboře vypukla epidemie tyfu, nabídl se jako dobrovolný ošetřovatel k péči nemocným a umírajícím. Ochotně ulehčoval nemocným jejich utrpení a posiloval je také svou kněžskou službou. Při své službě nemocným a umírajícím se sám nakazil a dne 22. 2. 1945 zemřel.

Otec Richard Henkes je nám velkou inspirací především tím, že dokázal vzít evangelium jako kompas, který řídil celý jeho život. Dokázal čerpat z Boží lásky a tuto lásku dále rozdávat svým bližním, a to dokonce i v těžkých podmínkách koncentračního tábora. Není divu, že jej papež František uznal jako mučedníka lásky, a tak byl 15. 9. 2019 slavnostně blahorečen v katedrále v Limburgu.

Tento blahoslavený kněz je nám inspirací, posilou a velkým přímluvcem. Zažil těžkosti epidemie tyfu, a proto se k němu můžeme obracet ve svých modlitbách, zvláště teď, když prožíváme světovou pandemií. Kromě prosby o přímluvu jej můžeme napodobit v rozdávání lásky svým bližním. Otec Richard se stal „andělem“ v místě hrůzy koncentračního tábora při epidemii tyfu... každý z nás se může stát „andělem“ pro své okolí, když bude čerpat z Boží lásky a tuto lásku dál rozdávat.

Blahoslavený otcé Richarde Henkesi, oroduj za nás!

otec Lukáš

Relikvie

Bratři a sestry,

mám tu milou možnost vám oznámit nejnovější drb z farnosti: s největší pravděpodobností se do naší farnosti dostanou ostatky svaté Matky Terezy. Jak víme, v kostele Svatého Ducha je relikvie sv. Jana Pavla II., a teď se zde přidají také relikvie jeho duchovní přítelkyně Matky Terezy z Kalkaty. Matka Tereza se tak může stát novou spolupatronkou naší farnosti. Je to světice, která se starala o chudé, nešťastné, nemocné, a neodmítala nikoho, kdo hledal pomoc. Každý z nás může prožívat něco těžkého, a to ať ve svém vlastním životě, tak u svých blízkých - Matka Tereza je pro tyto případy ideální a velmi mocná přímluvkyně. Naši farnost také vytvářejí lidé v hospici a v domovech pro seniory, společně s těmi, kdo se o ně starají. Stejně tak je v naší farnosti vícero zdravotníků a lékařů. I pro ně všechny je Matka Tereza zvláště blízkou přímluvkyní, a proto máme radost z toho, že se její relikvie dostanou k nám.

Relikvie jsou ostatky svatých. Rozdělují se do tří stupňů: Do prvního stupně řadíme tělo svatého či jeho část (např. částička z kosti svatého, kapka krve, vlasy atd.). Druhý stupeň zahrnuje věci, které světec používal, nosil, ke kterým měl nějaký vztah (např. deník, růženec, část oděvu atd.). Třetí stupeň je tvořen látkami, které se přímo dotkly těla světce.

Úcta k relikviím se v křesťanství objevila již v prvních staletích. Zmínky o ní můžeme nalézt také v Bibli – např. Sk 19,11-12, kde se píše: „Bůh konal skrze Pavla neobvyklé mocné činy. Lidé dokonce

odnášeli k nemocným šátky a zástěry, kterých se dotkl, a zlí duchové je opouštěli.“ Ve starokřesťanských dobách se mše svaté začínaly sloužit na hrobech mučedníků (kteří se stali živým Božím oltářem zde na světě). Tento zvyk si církev uchovala, a proto až dodneška vkládá do oltářů relikvie svatých. Kromě oltářů, mohou být relikvie i na jiných místech, uložené v relikviářích.

Někomu může připadat úcta k relikviím divná či nepříjemná. Důležité je vnímat, že nejde o úctu k tělesným ostatkům či k nějakým věcem, ale k světci samému; a skrze svatého také úctu k Bohu samotnému, který skrze konkrétního světce působil a působí. Relikvie (kteréhokoli stupně) jsou symbol, který nás odkazuje na některého světce, připomínají nám jej a přibližují nás k němu.

Dovolím si zde pohádkové přirovnání. V některých pohádkách vidíme lásku prince a princezny. Často má tato láska nějaký zádrhel. Princ musí jít např. do boje, a tak musí princeznu opustit. Na důkaz, že na něj princezna stále myslí mu dává svůj šátek (či jinou věc), který princí kdykoli připomíná princeznu lásku a její symbolickou přítomnost. Ač je to pohádkové přirovnání, dají se podobně vnímat i relikvie. I ony jsou symbolem nebeského přátelství a přímluvy určitého světce.

anketa: Za co jsem v této době Pánu

Jsem Pánu vděčná za to, že mám na své děti více času. (maminka, 36 let)
Dělá mi radost, že mohu v neděli sledovat mši se Salesiány z Brna. (teta, 25 let)
Dělá nám radost, že jsme více spolu. (děti 8 a 10 let)

Já jsem každé ráno Pánu vděčná za svou práci učitelky, protože můžu chodit do práce a nad to chodím do práce osobně, učím 1. třídu. Cítím se výjimečně a šťastná. Zjistila jsem, že je to opravdu to, co dělat mám. Díky rouškám mám méně nemocné děti, a tak i méně stresu. (Zdeňka C.)

Za otevřené mateřské školky, zdraví a teplý a útulný domov. (Monika, 40 let)

Za zdraví a za dobrou práci. (Michal, 40 let)

Za maminku, za tatínka, za Julinku a za všechny, aby se měli moc dobře a taky za to, že jsem mohl hrát na mobilu. (Kubík, 5 let)

Že nám babička a děda čtou pohádky před spaním přes telefon.

(Barča, 4 roky)

Že spolu hrajeme víc her, čteme si a stavíme všechny puzzle, co doma máme, a taky hrady z kostek a ještě bunkr ze sněhu. (Ondra, 6 let)

Že se máme rádi a pereme se jen občas. (Jindra, 8 let)

Jsem vděčná, že od začátku „koronavirové“ doby se téměř denně modlíme s manželem růženec (podle dnů – celý radostný nebo bolestný nebo slavný nebo světla) – prostě půl hodiny jsme spolu na kolenou před Pánem. (Marie)

Pánu jsme vděčná za naději, kterou díky němu mám vždy a všude!

(Kateřina Ř.)

Je vdáčný za svojho brášku. (Honzík, 5 rokov)

Som vdáčný za rodičov, jedlo, a tak všetko... (Jakub, 13 rokov)

Som vdáčný za rodinu, prechádzky do hor, za prítomnosť na svätej omši FYZICKY, za online duchovné cvičenia, prednášky. (Antónia P., 39 rokov)

Som vdacný za všetko, čo na Pan Boh dáva. (Ján P., 37 rokov)

Jsem moc vděčná za každý den, kdy se s manželem nepohádáme a dá se doma volně dýchat, když si místo televize nebo hraní na PC zvládneme zahrát nějakou deskovou hru, když po nuceném vyhnání ven vidím, jak se syn směje.... a hlavně za každou chvíli, kdy se děti „nežerou“ a je doma klid. (maminka)

Mám radost, že je letošní zima opět opravdovou zimou a boby nemusí parkovat ve sklepě, tak jako minulý rok ☺ (Martina Š., 29 let)

vděčná/ý, co mi dělá radost?

Jsme vděční za home office – E. není na vše sama. Jsme vděční, že jsme si mohli vyzkoušet roli pedagogů – víc si jich vážíme. Nemuseli jsme s O. jezdit autem do hudebky, když chumelilo. Můžeme být víc spolu. Mnohem. (Heinkenwälderovi)

Za krásnou zimu. (Michal D.)

Za společný čas s rodinou. (Míša D.)

Za to, že je venku sníh. (Jakub K.)

Že můžu být doma. (Ondra K.)

Za to, že nemusím chodit do školy. (Štěpa K.)

Som vdáčná Bohu za hodne věcí, za to např.:

- že si dnes děti při skládání vláčika zpívali: Všichni jako ovce ☺,

- že Mariánka (5 let) vybrala pre chudobné detičky svoje najkrajšie náramky a sponky...

- že sme túto zimu zdravší ako iné zimy ☺

- že máme škôlku tak blízko ☺

- že máme hodného suseda...

- že máme mše sväte znovu v kostele,

- za čas pôstu, stíšenie...

- za videohovory a livestreamy (Anna F.)

Som vdáčný za tú kopu snehu..., za to, že môžem byť viac s rodinou..., že mám šancu dostať sa na omšu do kostela (L. F.)

Jsem vděčný za to, že jsme mohli postavit sněhuláka a iglů. (Vojta, 8 let)

Jsem vděčná za to, že jsme mohli být na horách. (Hanička, 6 let)

Jsem vděčná za to, že jsme zdraví, za dobré vztahy v rodině a za to, že máme kolem sebe spoustu dobrých lidí.

(Ivet, 33 let)

Radost mi dělá společně strávený čas s manželem, dětmi a přáteli, pobyt v přírodě a užívání si volnosti a taky denní čtení Písma. (Pavla P.)

Ja som vdáčná za svojho manžela a za zdravé deti. A že sa o mojich rodičov stará brat, pretože ja sa k nim nedostanem. (Elena)

Za co jsme vděční během pandemie?

Jsme vděční za objevení krásy rodinné liturgie. Na přípravě a průběhu nedělní bohoslužby se podílejí doslova všichni členové naší rodiny. Všechna tři děvčata (11, 7 a 4 roky) se po týdnu střídají v chystání liturgického prostoru. Na tuto výsadu jsou holky velmi pyšné a až žárlivé si ji hájí. Ale současně jsou přitom velmi svědomité a vynalézavé. Ani jsme nečekali, že máme tolik šátků, hadříků nebo provázků a stužek potřebných k výzdobě naší domácí kaple odpovídající všem liturgickým barvám roku. Po těchto přípravách zbývá již jen zapálit svíci, otevřít na chromebooku misál na stránkách

m.liturgie.cz a bohoslužba může začít. O čtení se děvčata dělí, mladší s dopomocí rodičů, maminka zpívá žalm a tatínek čte evangelium. Promluvu po vyzkoušení různých variant teď v poslední době zajišťují střídavě dvě starší dcery. Přičemž se na tento vážný úkol předem pečlivě chystají a inspirují na deti.vira.cz nebo v obrázkových knihách o Ježíšově životě a době, které máme doma. Při liturgii se snažíme používat nápěvy z dětských mší u Svatého Ducha. Oblíbené jsou u nás třeba zpívané prosby a díky s nápěvem K Tobě pozvedáme Bože ruce... A za co v době pandemie nejčastěji prosíme a děkujeme? Za osamělé, nemocné, zdravotníky, politiky, planetu, farníček, farnost, skaut, papeže, kněze, zvířátka, sourozence, spolužáky, učitele, kamarády, rodiče a prarodiče. Po eucharistické modlitbě následuje Otčenáš. Při něm se chytíme v kruhu za ruce, včetně našeho ročního Tomáška. Své místo v kruhu má vždy i naše Matilda, která mezi svými andělskými úkoly má nepochybně v naší rodině na starost nejen účast na naší domácí liturgii. Po modlitbě k přijímání zpíváme písničky od českých schol a velmi muzikální Tomášek k tomu občas přidá modlitbu tancem. Bohoslužba končí požehnáním a nesnadným rozhodováním, kdo bude mít právo sfouknout svíci.

Za co jsme ještě třeba vděční? Maminka: Pane, děkuji za tu úžasnou pohádkovou zimu, že se můžeme s holkama, tak jako Popelka ve Třech oříšcích, prohánět ve sněhu. Že je taková zima právě letos, když se nikam nejezdí a já nemusím mít strach, že jsou mé řidičské schopnosti nedostatečné. Děkuji za Martinův homeoffice a Tomáškův dlouhý odpolední spánek, při kterém my holky vyrážíme do lesa na dobrodružné výpravy. Děkuji za knihy, které jsou nám inspirací při hrách a průzkumech v neznámém terénu, byť zároveň tak blízko našeho domova. Díky těmto knihám tam, kde by naše čtyřletá Míša pravděpodobně žadonila, abych jí nesla, ta samá holčička, jako hraničářův učeň Will, jde neohroženě jako první.

rodina Packova, 15. února 2021

Pane, to se ti nemůže stát!

„Mám rád,“ říká Bůh,
„ptáčka, který zpívá v dešti.
Po přeháňce ho osuším
jediným pohledem svých očí.“

Když se ohlédnu zpět k tomu krásnému víkendu, který jsem spolu s maminkami z naší farnosti a Fanynkou prožila téměř před rokem v Třemešné, musím se usmívat. Ta vzpomínka je jako něžné pohazení. Před očima se mi nad neuspořádanými řádky poznámek z přednášek vybaví krásná a pestrá mozaika, kterou ani čas nemohl ochudit o živost barev. Úplně cítím ten svěží předjarní vzduch, tu křišťálově čistou radost ze vzájemného setkání i sílu pramene naděje, který jsem tam objevila a ze kterého čerpám dodnes. Zpětně vzato se velmi náročné téma celého víkendu ukázalo více než prorocké. Byla to

slova apoštola Petra, která říká Ježíšovi potom, co jim řekl, co ho čeká - utrpení a smrt. „Pane, to se ti nemůže stát!“ Povídalý jsme si o tom, jak snášet chvíle, kdy se stane něco nečekaného, něco bolestného, něco, co nás zaskočí, překvapí, srazí na kolena. O tom, že rána v srdci může být vstupní branou pro Boží milost. Že i delší a horší cesta může vést do nebe. Jak odevzdat, vše, co jsem, vše, co mám, do Božích rukou. Vždyť Bůh disponuje kreativní odvahou, vtisknout smysl zlu, které vygenerujeme.

Jak se nenechat od ďábla připravit o radost – učit se být vděčná, odpustit a zůstat věrná i když tomu, co se děje a proč se to děje zrovna mě, vůbec nerozumím. Že i když jsem slabá a chybná a nedokážu opravdu celým srdcem milovat Boha, můžu milovat vůli. Opakovat „miluji Tě, Ježíši“, tak dlouho, až se to stane skutečností. I s touhle ranou a nedokonalostí, chci být Pane Tvým nástrojem, chci být s Tebou, chci být Tvojí.

Pár dní po návratu domů se zavřely školy a kostely, mnoho z nás osamělo a udála se spousta věcí, kterým nerozumíme a kterým bychom nevěřili, že jsou vůbec možné. Navzdory tomu dokážu říct: Nebojím se, věřím. Chci být jako ten ptáček zpívající v dešti. A. K.

slůvko

Abba a běžky

Můj tatínek chtěl, abychom rodičům jako děti říkaly „mámo“ a „táto“, žádné zdobněly byste u nás doma neslyšeli. Však jsme se ho taky celé dětství obávaly, měl silnou vůli a vysoké nároky na sebe i okolí. A teď? Říkám mu „taťoušku“. Asi se mu to líbí, protože nedávno mi přišla sms: „Přijed', tvůj taťoušek tě potřebuje!“ A tak jsem hned jela přes celou republiku...

„Moje běžky ve sklepě pláčou, tak jsem je aspoň pohladil...“ mrká na mě významně tatínek, dřív nadšený sportovec, kterému teď už vetché tělo dovolí jen šouravou těžkou chůzí.

„Jasně, taťoušku, s radostí je provětrám!“ Beru si troje tlusté ponožky, aby mi jeho boty na běžky na noze neplandaly, a vyrážím do terénu. Když se po půl hodině chůze do prudkého kopce konečně dostávám na rovnou lesní cestu, pravou běžku ne a ne nasadit. Vázání je už vetché jako jeho majitel...

„Do prčič!“ ulevuji si slušně a lopotím se s nešťastnou lyží pořád znovu a znovu, až jsem celá zpocená, ale marně. A ta bílá neporušená cesta tak vábí... „Tož, Jane Pavle II., tys byl takový sportovec, pomoz mi,“ žadoním tam nahoru. Nic.

Schovávám tedy běžky do lesa a jdu obdivovat sněhovou nadílku pěšky. Taky paráda.

„Tak se loučím s bílou stopou!“ hlásím po návratu smutně tatínkovi. Ale to jsem se přepočítala. „Dones běžky sem nahoru!“ probudil se v něm chlap, co se nevzdává. Zkouší zatuhlé vázání, pak volá známému do Vimperku, který mu to před léty montoval. „Zkusíme to promazat,“ oznamuje pak. Moc to nepomohlo. Ovšem ten známý kvůli tomu nasedl do auta a jel sem cca 2,5h, aby se na to podíval a nakonec na běžky namontoval fungl nové vázání! A nic za to nechtěl, ani na benzín, ani za vázání, ani za práci. Prostě FRAJER. A můj taťoušek taky FRAJER. Vnímám celou tuto akci jako projev jeho lásky ke mně.

Druhý den tedy slavně vyrážím znovu, mrzne, až praští, a připadal nový sníh. Běžky sviští jedna báseň! „Ach, Tatínku, to je krása! To se ti tak moc povedlo! Děkuji, děkuji, děkuji!“ Zastavuji dočista okouzlená půvabnou scénérií zasněžené Šumavy, nikde nikdo, jen já, sníh a mráz, les a bílá stopa, kterou jsem „vlastnonožně“ vyjela... a ve slunci se proti modré obloze zlatě třpytí a tančí malinkaté vločky sněhu či jíní. Srdce mi překypuje vděčností, že se tu můžu v takové kráse prohánět v neporušeném sněhu na běžkách a chválit „Tatínka“.

A teď vysvětlím to troufalé oslovení Tatínku. Ano, opravdu tak už několik dní zkouším nesměle oslovovat Boha Otce. A přiznávám, že mi to mění srdce, jaksi jihne. Ne, nevymyslela jsem si to já, ani nejsem infantilní. Jen jsem pečlivě poslouchala on-line kázání, v němž úctyhodný prošedivělý kněz tvrdil, že Ježíš nás učí, že smíme oslovovat Boha Otce jako on:

Tatínku. Slovo Abba totiž je opravdu láskyplná zdrobnělina, jakou oslovují svého tatínka jen děti... Ještě jsem se pro jistotu zeptala našich kněží. Potvrdili mi to.

„Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl“ (Prolog Janova evangelia, 1,18).

Celý Prolog jsem se naučila nazpaměť, fascinuje mě. Ale tahle závěrečná věta je pro mě klíčová, protože vykresluje důvěrný a neskonale něžný vztah Syna a Otce, kde Syn spočívá v jeho náručí...a řekl nám o NĚm. Řekl nám právě to, že i pro nás je Bůh Otec „Tatínkem“, že je Bohem osobním, důvěrným, obdarovávajícím, milosrdným... A Ježíš nám

Ho moc chce takto ukázat a vede nás k NĚmu, abychom si „přičichli“ a zatoužili po tom výjimečném vztahu lásky a bezmezné důvěry.

V geniálním Božím načasování teď pomalíčku čtu a rozjímám knížku *Otcovo srdce*, kterou napsal otec se synem Neal a Matthew Lozano, a vnímám, jak si mě Tatínek přitahuje k sobě, abych objevila Jeho srdce. A je to velice důležité. A i náš vztah s mým taťouškem se milostí Boží ke konci jeho života takhle neuvěřitelně proměnil a místo respektu, úcty a strachu nastoupila něžná láska... a legrace. (A naučil mě pracovat s vrtačkou, jemu už to teď nejde.)

Tak se pomalinku učím s Ježíšem oslovovat Boha: „Abba, Tatínečku!“ Moc se chci od Ježíše nakazit jeho láskou a důvěrou k NĚmu. Kéž se tím nakazíme všichni (místo covidem ☺)!
teta Fany